

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

DIANA PALMER

KULLAST
KALLIM

Diana Palmer
All That Glitters
2018

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

© 1995 by Diana Palmer
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E08349118
ISBN 978-9949-82-272-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Proloog

Texase ere päike kõrvetas Ivory Keane'i heledaid lühikesi laines juukseid. Ta oli just juuksurist tulnud. Loomulik laine andis juustele kuldset sära, täiendades neiu kreemikat jumet ja kergelt piinatud sooje halle silmi ovaalses näos.

Ivory noorus oli see, mis pani teda trepil jälgivat naist veelgi teravamalt enda vanust tajuma. See süvendas Marlene'i põlgust oma ainsa lapse vastu. Ta tõmbas sigaretist kärsitu mahvi oma liiga punaseks värvitud huultega, mille äärtes olid aastatepikkusest suitsetamisest kerged kortsud. Marlene kasutas peitekreeme, aga need olid odavad ja neist polnud kasu. Kui Ivory oleks võtnud vastu modellitöö, mida Marlene oli üritanud talle peale suruda, oleks naisel raha kalli kosmeetika jaoks. Ta oli veennud, nõudnud ja nutnud, aga sel korral ei suutnud ta rumala tüdruku meelt muuta. Selle asemel oli Ivoryl õnnestunud saada stipendium Houstoni moekooli ja ta oli otsustanud minna.

„Sa lõpetasid keskkooli kaks aastat tagasi. Sa oled vanem kui enamik teisi üliõpilasi,“ väitis Marlene trepilt, ikka veel lootes Ivoryt minemast takistada. „Pealegi ei oska sa korralikult laudagi katta ega saa viisakas seltskonnas hakkama,“ lisas ta õelalt.

„Ma õpin need asjad selgeks,“ vastas Ivory vaikselt. „Ma ei ole rumal.“

Ma pean õppima kõike, mida sina mulle kunagi ei õpetanud, mõtles Ivory maja ees seistes ja oodates naabrit, kes oli lubanud ta bussijaama viia. Tema ema polnud kunagi nii pikalt järjest kaine olnud, et õpetada talle midagi peale selle, kuidas klaase ja pudeleid tuua ning tema kavalere teenindada. Ivory tundis kuumast päikesest hoolimata külmavärinaid. Tule juba, kutsus ta mõttes naabrit, palun tule, enne kui ta leiab mingi viisi mind takistada!

„Sul pole ühtegi korralikku kleitigi,“ põlastas ema. Tal endal oli seljas kena kleit, see oli viimase peigmehe kingitus. Ivory kandis isetehtud puuvillast kleiti, ise kavandatud ja korralikult õmmeldud, ehkki odava väljanägemisega. Õmmelda oskab see tüdruk küll, aga kuulsaks moeloojaks saamiseks on vaja natuke rohkemat kui veidi annet. Marlene'i lõbustas Ivory arvamus, et tal jätkub sellise karjääri jaoks mõistust või isiksust. Marlene teadis, et tema ise oleks sellega nooremana hakkama saanud. Ainult et ta polnud kunagi õmblema õppinud ega tahtnud kõiki ärkvel oldud tunde tööd tehes veeta.

Ivory saledad käed pigistasid vana kohvrit. „Ma otsin töö. Ma oskan tööd teha,“ lisas ta rõhutatult. Ema oli

alati hoolitsenud selle eest, et Ivoryl oleks töökoht alates sellest ajast, kui ta sai nii vanaks, et tööl käia.

Sarkasm ei heidutanud Marlene'i. Oli varahommik, aga ta oli juba päeva esimese napsi teinud. Praegu oli ta suhteliselt leebe. „Ära unusta mulle oma palgast raha saata,“ tuletas ta Ivoryle meelde. „Sa ei tahaks ju, et ma räägiksin naabritele, kuidas sa minema läksid ja mind nälga jätsid, mis?“

Ivory oleks tahtnud emalt küsida, kas ta suudaks oma mainele kogukonnas veel rohkem kahju teha, kui Marlene seda juba oli teinud, aga polnud mingit mõtet praegu tülitsema hakata. Ta oli vabadusele nii lähedal, et juba peaaegu tundis selle maitset!

„Sa tuled tagasi,“ lisis Marlene enesega rahulolevalt ja tõmbas sigaretist uue mahvi. „Ilma minuta kukud sa näoli maha.“

Ivory surus hambad kokku. Ta ei vasta midagi. Ta on kakskümmend. Tal õnnestus keskkool lõpetada hoolimata sellest, et ta pidi tööl käima ja et tema ema oli alkohoolik. Ta oli üritanud aru saada, miks Marlene oli selline, nagu ta oli; oli püüdnud julgustada ema alkoholi-probleemile lahendust otsima. Kõik tema pingutused olid luhtunud. Paari vahejuhtumit oli raske andestada, veel vähem unustada. Lõpuks oli ta perearsti nõu kuulda võtnud. *Sa ei saa aidata kedagi, kes ei tunnista, et tal on probleem*, ütles arst. *Põgene siit*, ütles mees, *enne kui ta ka sinu hävitab*. Ivory ei tahtnud jätta maha oma ainsat sugulast kogu maailmas. Teisest küljest käis emaga koos olemine tal üle jõu. Ta peab lahkuma, kuni veel suudab. Kui tal

õnnestub moekool lõpetada, võib tema anne aidata tal pääseda vaesusest, mida ta oli pidanud kogu elu taluma.

Ivory vaatas tee poole ja meenutas kooliaega, lapsi, kes olid naernud selle üle, kuidas nad elasid, narrinud teda riiete, lagunenu majja ja tema vaese, pooletera-mehest isa kirjaoskamatu kõneviisi pärast. Nad kõik olid kuulnud, et tema ema oli sunnitud Ivory isaga abielluma, sest ta oli kõigest neljateistkümneselt rasedaks jäänud, ja see teadmine oli teinud kahju naise mainele kogukonnas. Marlene'il oli ka kavalere. Natuke aega pärast Ivory isa surma oli tema ema löönud kampa oma armukese, linna ühe kõige rikkama mehega, ja maalinud oma tütrest pildi kui amoraalsest, tänamatust vargast. Marlene oli tänu armukese rahalisele võimule veidi austust ära teeninud, ent sellest hoolimata ei kutsunud Ivoryt kunagi teiste laste pidudele. Ta oli väljatõugatu. Talle tundus, et inimesed olid alati tema üle naernud ja temast tagaselja rääkinud. Aga ta on noor ja sitke. Tal on üks võimalus sellest kõigest pääseda ja alustada uuesti kusagil, kus teda ei tunta. Ta kavatses selle võimaluse ära kasutada.

„Sa tuled tagasi,“ kordas Marlene julma rahuloluga, kui auto nähtavale ilmus.

Ivory süda jättis löögi vahele. Tema käed kohvri käepidemel olid higised. Ta vaatas selja taha, viltuse veranda ja kooruva värvikihiga hooletusse jäetud maja poole; uhke kleidi, kõrgete kontsadega kingade ja liiga paksult meigitud kõhna näo ja mustaks värvitud õhukeste juustega ema poole. Marlene oli kunagi ilus olnud, ent nüüd nägi ta välja nagu oma endise mina karikatuur

ja tema sinistes silmades oli tavaliselt klaasistunud pilk. Pärast kallima surma aasta algul oli ta hakanud rohkem jooma. Raha, mis mees oli talle jätnud, hakkas samuti otsa saama. Varsti on raha otsas ja tal on vaja kedagi, kes teda üleval peaks, nimelt – tütar.

Ent Ivory kavatses põgeneda. Ta kavatses viimaks pääseda ema lämmatavast sõltuvusest ja kogukonna põlglikust suhtumisest! Ta kavatses endale nime teha. Siis, ühel päeval, tuleb ta siia tagasi, karusnahkades, briljandid säramas, ja siis näevad need, kes tema üle nalja heitsid, et ta ei ole väärtusetu!

Viimase mudeli Ford peatus värava ees ja kruusateelt kerkis tolmupilv. Naaber, keskealine ülikonnas mees, kummardus ja avas kaasreisija ukse.

„Hüppa sisse, tüdruk, ma olen oma lennule juba hiljaks jäämas,“ ütles ta lahkelt.

„Tere, Bartley,“ ütles Marlene magusal häälel ja kummardus akna juurde, kui Ivory ukse kinni pani. „Jumalukene, küll sina näed täna kena välja!“

Bartley naeratas talle. „Tere, kullake. Sa näed ise ka üsna hea välja.“

„Astu läbi ja teeme ühed joogid, kui sul hetk aga on,“ kutsus Marlene. „Nüüd, kui tütar mu maha jätab, jään päris üksi.“

„Ema,“ protestis Ivory õnnetult.

„Ta arvab, et tahab moekunstnikuks saada. Teda ei häiri sugugi see, et ta jätab mu siia ihuüksinda ja keegi ei hoolitse minu eest, kui ma haigeiks jään,“ ütles Marlene ohates.

„Sul on Blake'id ja Harrised,“ tuletas Ivory talle meelde, „siinsamas lähedal. Ja sa oled täiesti terve.“

„Talle meeldib nii mõelda,“ ütles Marlene Bartleye. „Lapsed võivad nii tänamatud olla. Kirjuta siis kindlasti, Ivory, ja püüa pahandustest hoiduda, sest teised inimesed ei ole nii arusaajad nagu mina... noh, raha kadumise suhtes.“

Ivory lahvatas näost punaseks. Tal polnud iial pahandusi olnud, aga emal oli õnnestunud veenda suuremat osa kohalikke, et tütar varastab tema tagant ja ründab teda. Ivoryl polnud kunagi õnnestunud inimesi ümber veenda, sest Marlene oskas niimoodi naerda ja temaga nõustuda, samal ajal, kui ta pilk kuulutas kõik tütre sõnad valeks. Vähemalt saab Ivory võimaluse Houstonis otsast alustada.

„Ema, ma ei varasta,“ teatas Ivory kangelt.

Marlene naeratas lahkelt Bartleye ja pööritas silmi. „Muidugi ei varasta, kullake!“

„Me peame minema hakkama,“ ütles Bartley ja hoidis end kohmetult tagasi, et mitte kontrollida, kas rahakott on ikka püksitaskus. „Varsti näeme, Marlene.“

„Teeme nii, Bartley, kullake,“ venitas Marlene. Tä patutas Ivory käsivart. „Ole tubli, kallid.“

Ivory ei öelnud sõnagi. Tema suu oli kinni pigistatud, kui auto liikuma hakkas. Viimane pilk emale oli kibemagus, kui ta mõtles läbielatud valule ja alandusele ning sellele, kui teistmoodi oleks kõik olnud, kui tema ema oleks last tahtnud.

Houston ei pruugi olla ideaalne, aga see annab Ivoryle võimaluse karjäärile ja paremale tulevikule. Seal ei ole ema teda kritiseerimas ja alandamas. Ivory hakkab elama uhket ja stiilset elu, mis paneb ta unustama, et ta kunagi üldse on elanud Texas Harmony linnas. Kui ta tippu jõuab, ei pea ta enam iial tagasi vaatama.